

Egy kis történet a nagyvilágból

Egy februári napon 2009-ben megszületett egy kislány. Az édesanyja otthagya egy nyugat-magyarországi kórházban. A kisbabát egy csecsemőotthonba vitték, és hamarosan kiderült, hogy örökbeadható. Egy amerikai pár akarta örökbe fogadni. Ez sajnos nem következett be, mert kiderült, hogy a kislánynak van két testvére, és csak együtt adhatók örökbe. A bátyja egy, a nővére két évvel volt idősebb ekkor, így a három gyermeket az amerikai pár nem vállalta. Ekkor a lány azokhoz a nevelőszülőkhöz került, akik a testvéreit is nevelték.

A gyermekek hivatalos gyámja annyira megszerette a kislányt, hogy mind a három gyermeket örökbe fogadta. Ő az élettársával élt és nem lehetett közös gyermekük.

Teltek-múltak a hetek, hónapok. A két nagyobb gyermek nehezen szokott hozzá az új helyzethez. A nővére pszichés problémákkal küzdött: éjjelente a fejét a falba verte, addig, amíg nem vérzett. Sokat sírt, kiabált. A fiú pedig gyakran verekedett és ő is sokat kiabált. Egymással sem voltak jóban a nagyobb testvérek. Az idő haladt, a lány öt éves lett. Tudta, hogy örökbe fogadott gyermek, csak a szó valódi jelentésével nem volt tisztában, ezt körülbelül hét éves korára értette meg. Az örökbefogadó anyja a két nagyobb gyermekkel nem nagyon foglalkozott. Sokszor kijelentette, hogy a kisebbik lányt szereti, és hogy csak vele hajlandó úgy foglalkozni, mint egy saját gyermekkel. Ami a nagyobbaknak rosszul esett, és amit a kislány értett is.

Amikor a kislány kapott valamit a másik kettőtől pedig nem, a kislány próbálta velük elosztani, de abból is csak a veszekedés volt. A nagyobb gyerekek haragudtak rá, pedig ő szerette a testvéreit, mindenét odaadta volna nekik.

Nyolc éves volt, amikor a nevelőapa elhagyta az örökbefogadó anyukát, mert az alkoholista lett. Nem volt biztató a helyzet, amikor a bátyja nem volt otthon, mert elszökött, a nővére csak a gép előtt ült, az anyja pedig részegen fetrengett a terasz asztalán.

Az egyik ilyen estén a lány megállt a konyhában. Kinézett a hosszú folyosóra, onnan pont látta, ahogy a nővére ül a gép előtt. Majd az ablak felé fordult és hallgatta, hogy az anyja részegen telefonálgat.

Arra gondolt, vajon hol lehet a bátyja és sírva fakadt. Leült a földre és csak sírt. Feltette a kérdést: miért én? Miért kapom ezt az életet, miért nem lehet olyan az életem, mint másnak?

Ahogy telt az idő, minden csak rosszabb lett. A bátyja, amikor 11 éves lett, másik családdhoz került, mert sokszor elszökött és sokat csavargott, majd lopásba

keveredett. Ezért a rendőrség és a gyámhivatal is felfigyelt rá. Egy keresztény család fogadta be és nevelte tovább. Ekkor a bátyjával való kapcsolata megszakadt. Ez az időszak elég nehéz volt, hiszen mintha az egyik felét vették volna el. Furcsa volt a bátyja nélkül az élet, de minden ment tovább.

A fogadott mamájától (a nevelőapa anyjától) eltiltották, pedig ő volt az egyetlen ember, akiben a biztonságot, a szeretetet, a bizalmat látta. Szinte ő nevelte fel a lányt, aki nagyon-nagyon szerette a mamáját.

A lányt az iskolában csúfolták, mert duci volt és nem volt meg sok mindene, amire egy iskolás gyerekeknek szüksége lett volna. Senki nem állt vele szóba, mert egyszerűen csak másabb volt, mint a többi gyerek.

Telt-múlt az idő és a lány már tíz éves volt. A nyári szünetben kint ült az udvaron és imádkozott, hiszen egyházi iskolába járt, és nem volt senki, akire számíthatott volna. Ilyenkor igazából nem imádkozott, hanem csak beszélt, és azt érezte, hogy Isten, vagy az a hatalom, ami fölöttünk van, meghallgatja őt. Az anyja édesapja is gyakran kiült hozzá, és beszélgettek. Sok közös volt a lányban és a papában. Szerettek olvasni, hittek Istenben és szerettek beszélgetni.

A kislány egy napon elmondta a papának, hogy kiközösítik őt, és hogy senki nem beszélget vele a suliban. Erre a papa azt felelte: „Nyiss az emberek felé, ne hagyd, hogy más véleménye lerombolja az önbizalmadat! De vigyázz, ne bízz olyan gyorsan, és légy büszke magadra! Legyen elég önbizalmad, erőd, és akit közel engednél magadhoz, azt előbb jobb megismerni, mint utána csalódní.”

A lány szorongva kezdte el az ötödik tanévet. Néhány hét alatt beilleszkedett valamennyire. Elkezdett könyvtárba járni és képeskönyveket kölcsönzött ki. Szerette, ahogy a könyv átadta neki a tudást. Szerette, hogy a történetekhez szép képek voltak illesztve.

Az útja az iskolából hazafelé a zeneiskola mellett vezetett. Mindig megnyugtatta, ahogy a hangszerek hangját egyszerre, de mégis külön-külön hallja. Néha megállt és csak hallgatott, majd egy napon úgy döntött, hogy szeretne megtanulni furulyázni.

Egyszer aztán be is ment az iskolába. Egy kedves hölgy odament hozzá és megkérdezte, mit szeretne. A lány tudta, hogy pénzbe kerül a zenetanulás, ezért csak annyit mondott, hogy tetszik neki a zene. A hölgy megkérdezte, hogy van-e egy kis ideje. A lány bólintott és mosolygott, a hölgy pedig egy terembe kísérte, ahol egy zongora állt. A hölgy elmondta, hogy zongoratanár. A kislány is bemutatkozott és leült. A tanárnő eljátszotta neki a Boci-boci tarkát.

Ezután a lány, ha csak tehetett, betért a zeneiskolába és a tanárnő mindig játszott neki valamit. Egyszer szóba került a lány kedvenc énekese, Kelly Clarkson, akinek a dalai nagy hatással voltak rá. Fordítóprogrammal lefordította a szövegeket és

azok sokat segítettek a traumái elviselésében. A legkedvesebb dalát a tanárnő egyszer el is zongorázta, a kislány pedig elkezdte énekelni. A tanárnő felfigyelt rá, hogy, hogy viszonylag szép hangja van és megkérdezte, van-e kedve énekórákra járni. A lány gondolkodás nélkül igent mondott.

Egy idő után lehetőséget kapott, hogy az énekkarral fellépjen az anyák napi ünnepségen egy híres magyar énekessel.

A lány boldogan indult haza. Amikor már csak egy háznyira volt az otthonától, hallotta, hogy az anyja és a nővére kiabálnak egymással. A lány megállt a nappali ajtajában és egyszer csak egy virágcserep repült a falnak a nővére irányából. Szerencsére nem találta el az anyát, aki kiment a teraszra alkoholt iszogatni. A nővére a szobájába ment, becsapta maga után az ajtót és telefonozott. A lány lepakolt, és eltakarította az összetört cserep maradványait.

Eljött az este, az anya még mindig a teraszon volt, ivott és telefonálgatott, a nővére a szobájában telefonozott. A lány el akarta újságotolni az anyának, hogy mit ajánlottak fel neki a zeneiskolában, de ő csak telefonálgatott. Így a lány bement a nappaliba, leült a kanapéra és felhívta a mamáját (akitől el volt tiltva) és megkérdezte, hogy eljönne-e majd a zeneiskolába az anyák napi ünnepségre. A mama boldogan igent mondott.

Másnap a lány az anyjának is elmondta az anyák napi előadás hírért, ő is megígérte, hogy elmegy az előadásra.

Elérkezett a próbák ideje, a többi gyerek jelenléte megnyugtatta a kislányt. A többieknek is szép hangja volt, tetszett a lánynak, hogy egymásra tudtak hangolódni. Az egyik próbára megérkezett egy ősz hajú, magas férfi. A vendég bemutatkozott: Sasvári Sándor. A lány soha nem látta őt és nem is hallott róla, de akkor olyan volt, mintha mindig is ismerte volna őt.

Minden nap próbáltak, általában napi két-két órát. A lány szerette a próbákat. Egyszer, amikor a próba előtt a többieket várták, elárulta a tanárnőnek, hogy amikor először bement a zeneiskolába, igazából csak furulyázni szeretett volna megtanulni. A tanárnő mosolygott, és megígérte, hogy ha letelik ez a felkészülési időszak, megtanítja furulyázni. A lány boldog volt.-

Elérkezett az ünnepség napja. A gyerekeknek előbb kellett ott lennie, mint a vendégeknek. A lány úgy gondolta, majd megtalálja az anyját és a mamáját a nézőtéren. Elhúzták a függönyöket, kereste a sorok között az anyját és mamáját, de nem találta őket. Elkezdtek énekelni, először a férfi, majd a gyerekek is csatlakoztak. A lány látta, ahogy a szülők fotózzák a gyermekeiket és, hogy milyen boldogok. Az ő anyja pedig nincs ott. Ekkor észrevette, hogy egy oldalajtón belépett a nézőtérre a mamája csinosan felöltözve és helyet foglalt. A lány nagyon örült. Az előadás végén elköszönt a mamájától és hazasétált.

Az anya ült a terasz asztalán és ivott és közben a saját anyját siratta, merthogy anyák napja volt. A lány vitt neki egy csokor virágot, odaadta, majd bement a nappaliba és elaludt a kanapén.

Teltek megint a hetek, a lány elkezdte a furulya leckéket. A tanárnőtől kapott egy furulyát, ami régen a gyereke hangszerre volt.

Ismét elérkezett a nyári szünet. Az anya keveset volt otthon, mert egy idősek otthonában dolgozott, és felváltva járt nappali és éjszakai műszakba. Egy napon a nővér az anyuka szobájában kutakodott, a régi nagy szekrényben a fiókokat kutatta, valami papírokat keresett. A kislány felfigyelt erre és rászólt, hogy szerintem ez nem jó ötlet. Mire a nővér rávágta, hogy ismerni akarja az igazi szüleiket! A kislány megdermedt: „igazi szülők”?!

Sok-sok kérdés hirtelen és egyszerre tört rá. Mint például az, hogy vajon hogyan néznek, ki, miért dobtak el, miért nem kellettem nekik, talán én tettem valamit? Vajon melyikükre hasonlítok jobban? Vajon ha találkoznának velem, mit mondanának?

Mire bármit is mondhatott volna a nővérének, megállt egy motor a ház előtt, a nevelőapuka érkezett. A lány kirohant, megölelte. Az apa azt mondta, hogy még egyszer ott aludhat a mamánál. A lány nagyon örült ennek és még aznap át is mentek a mamához.

Másnap reggel a mama reggelit készített. Közben a lány ült az asztalnál és nézte a TV-n az egyik kedvenc meséjét. Egyszer csak megkérdezte a mamát: kik az ő igazi szülei? A mama nagy szemekkel nézett fogadott unokájára és leült mellé. Elmesélte, hogy ő abban a csecsemőotthonban dolgozott, ahová a kislány került, a család így ismerte meg őt. A szülei pedig nagyon rossz emberek és börtönben vannak.

A lány korábban a történetnek egy másik változatát hallotta, így inkább nem szólt semmit, csak azon gondolkodott, melyik hangzik valószínűbbnek. Ő úgy tudta az örökbefogadó anyától, hogy a szülei már nem élnek.

A lányok sokat voltak egyedül. A nővér sok időt töltött a barátainál, így inkább a lány volt egyedül. Sokat olvasott. Egyszer éppen a Fekete fülű fehér Bim című regényt olvasta, amikor hazaérkezett a nővére. A lány figyelmeztette, hogy jobb lenne, ha nem csavarogna annyit, hiszen a fiútestvérükkel is mi történt a sok csavargás miatt. Erre a nővér közölte, hogy úgyse sokáig lesznek már az örökbefogadó anyánál. A lány nem értette ezt a kijelentést. Másnap hajnalban hazaért az anyuka az éjszakai műszakból és lefeküdt aludni.

Egy ízben a lány arra lett figyelmes úgy délelőtt 10 óra tájban, hogy a nagyobbik lány készülődik valahová. Kérdésére azt a választ kapta, hogy a gyámhivatalba megy, mert az anyjuk volt munkatársa felajánlotta neki, hogy korrepetálja, mivel

megbukott. A lány azonnal sejtette, hogy a nővér sántikál valamiben, ezért figyelmeztette, hogy ha valamit elmond az ő mostani életükről, akkor őket elvihetik innen. Ezért vigyázzon, hogy mit mond el másnak, mert még rosszabb helyre is kerülhetnek. A nővér felnevetett és elment.

Körülbelül délután négy órakor érkezett haza, a lány, szokása szerint tv-t nézett. A nővér leült mellé, és azt mondta, hogy másnap ki fognak jönni a gyámügyesek, mert védelembe lettek véve, ezért körülnéznek náluk.

Másnap reggel az anya elment dolgozni, a papájuk volt velük otthon. A lány összeszedte borosüvegeket és hátra vitte a kamrába, felsöpört és felmosott. Éppen készen lett, mire megérkeztek a gyámhivatal képviselői. Szép rendet találtak. A nővére a barátnőjénél volt, onnan ment a korrepetálásra, és megint csak délután négy óra felé ért haza. Elmondta a húgának, hogy másnap ő is menjen el a gyámhivatalba, mert vele is találkozni szeretne az a hölgy, aki őt korrepetálja. Azt szeretné tudni, nincs-e szüksége segítségre bármelyik tantárgyból.

A lány furcsának találta, hogy ennyit foglalkoznak velük, de másnap végül is elment a nővérével. A hivatalban több szociális munkás is várta őket. Látszott, hogy a nővére már otthonosan mozog közöttük. Őt leültették egy kanapéra és a „korrepetálásokat” tartó hölgy elmondta a lánynak, hogy tudnak az életkörülményeikről. Az anyjukon látszik, hogy alkoholisták. A nővére elmondott mindent, beszámolt a veszekedésekről is. Felesleges tagadnia. A lány sírva fakadt, csalódott a nővérében, hogy így kitalálta az életüket. Akármilyen is volt az anyjuk, szerette, hiszen befogadta és valamennyire nevelte őket.

A gyámhivatali dolgozók elkezdtek telefonálgatni, a nővér arcán öröm látszott. A lány arra gondolt, hogy az eddigi élete a kukába megy és azok az emberek, akik eddig a közelében voltak, ezután már nem lesznek. Közben hallotta, hogy az egyik telefonáló dolgozó azt mondta, hogy a lakásotthonok tele vannak. A lány nem tudta, hogy ez mit jelent, csak később jött rá.

Két hölgy beültette őket egy autóba. A nővér a hölgyekkel beszélgetett, lány csak nézte a tájat és próbálta visszafojtani a sírását, de nem tudta. Így kerültek el 2020 nyarán az örökbefogadó anyukától.

Körülbelül egy óra múlva megérkeztek egy szép kis városkába. A lány is megnyugodott valamennyire. Egy hosszú utca végére értek, ahol egy szép nagy, zöld ház állt, fehér kerítéssel. A teraszon egy csinos, mosolygós hölgy várta őket. Megértő tekintete megnyugtatta a lányt. A hölgy azt mondta, hogy menjenek be, már várják őket a gyerekek, ő még beszél a szociális munkásokkal. A nővér be is ment, de a lány lába nem akart mozdulni, bármennyire is tudta, hogy nincs visszaút. Nem mozdult, csak állt az autó mellett, majd a jó Isten valamifajta erőt

adott neki, hisz tudta, hogy nem állhat ott estig. Végre elindult, fel a lépcsőre. Úgy érezte, minden lépés, minden hang, minden levegővétel mintha többet ért volna, mint korábban. Amivel eddig nem foglalkozott, hirtelen fontos lett.

A ház belül is olyan szép volt, mint kívülről. A befogadó hölgy azt mondta, hogy menjen be nyugodtan a többiekhez, a felnőttek pedig a konyhában ültek le beszélgetni. A lány megtette az első lépést a folyosón, majd a másodikat, a harmadikat, de úgy érezte, mintha a folyosó minden pillanatban hosszabbodna. Végül elért ahhoz a bizonyos szobához, ahol bent voltak a gyerekek. Volt ott egy felnőtt nő is, kiderült, hogy ő a befogadó hölgy igazi lánya, és volt még három gyerek. Volt egy hatéves kislány, egy kilencéves fiú és még egy lány, aki a most érkezett lánnyal egyidős volt, ő is a befogadó anya saját gyermeke. A lány leült, körülnézett, jól szemügyre vette a gyerekeket és egy idő után ő is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

A lány nővére könnyen beilleszkedett. Amikor eljött a pótvizsgája ideje, a nevelőanya vitte el. A lány nem szeretett volna otthon maradni, így ő is velük mehetett. A lány viszonylag hamar megszerette a nevelőanyát, mert kedves volt. Megbízott benne.

Ismét elszaladt néhány év, a lány 13 éves lett, a nővére 15. Bajok jöttek. A nővér már középiskolás volt és rossz barátok rossz irányba vitték, elkezdett csavarogni, hazudni és lopni. Amikor már nagyobb összeget is ellopott a nevelőszülőtől, ő jelezte ezt a gyámhatóságnak. Mikor egyszer a lány hazament az iskolából, a nővére már nem volt otthon. Egy lakásotthonba került és rendőrségi eljárás is elindult ellene. A nevelőanya elmagyarázta, hogy nem akarta ezt, de már nem lehetett tovább túrni. A lány féltette a nővérét, de megértette, hogy így kellett tennie nevelőanyának.

A lány életében érkeztek a középiskolás évek. Egy alapítványi gimnáziumba került. Még nem tudta, mit szeretne elérni, de azt igen, hogy nem akar a szülei, a testvérei nyomába lépni.

A lány 10. osztályos lett, majd az egyik évfolyamtársától rendszeresen pénzt kért, hogy a legjobb barátnőjének viszonzhassa a kedvességeit. Nyilván, ha a barátnő tudta volna, hogy ő ezért kéreget, akkor nem engedte volna ezt neki, vagy nem fogadta volna el, de ő ezt nem tudta és nem is sejtette. A lány belátta, hogy nem kellett volna pénzt kérnie mástól, hiszen, ha szólt volna a nevelőszülőjének, biztos adott volna neki pénzt, hogy viszonzhassa a barátnő kedvességeit.

Az a lány én vagyok. Most állok a küszöbön, amit majd átlépek, ki a „NAGYBETŰS ÉLET”-be. A gimnázium 10. osztályába járok. Minden erőmmel

azon vagyok, hogy megvalósítsam az álmaimat. Hálát adok Istennek, hogy lehetőségem van tanulni. Szeretném bebizonyítani magamnak és körülöttem mindenkinek, hogy az ember bármilyen rossz lapot kap, akkor is lehet nyerni, akármilyen rossz élethelyzetből ki lehet törni. Hiszem, hogy ha keményen dolgozom, elérem a céljaimat.

A bátyám jelenleg javítóintézetben van. A nővérem elvégezte nyolcadik osztályt, és a párjával él.

Amikor a nővérem 18 éves lett, lehetősége volt tudakozódni az igazi szüleinkről. Megtudta, hogy az édesapa börtönben van. Az édesanya új életet kezdett egy férfival és van egy újabb gyereke. Azt állítja, hogy menekülnie kellett az apánk elől, ezért adta gondozásba a nagyobbakat, és ezért hagyott engem a kórházban.

A jövőmet úgy képzelem el, hogy amint letettem az érettségi vizsgát, tovább szeretnék tanulni. Egerben, az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem Társadalomtudomány Karán Kommunikáció- és médiatudomány szakára tervezek jelentkezni. Utána szeretnék egy biztos munkát és egy szép házat. A jövőmet az írással képzelem el. Sok kis novellát írtam már. Szeretek írni, és úgy érzem, hogy az írásban ki tudom önmagam bontakoztatni. A fantáziám segítségével a történeteimben bárki lehetek, aki csak szeretnék lenni, akár egy főhős, akár egy gonosz, akár csak egy mellékszereplő.

2035-re az életemet úgy képzelem el, hogy a diplomát már megszereztem, és néhány éve dolgozom. Érdekel a televíziózás, műsorszervezőként szívesen kipróbálnám magam. Budapesten szeretnék élni, mert ott több munkalehetőségem lenne. Egyedül szeretnék lakni egy társasházban. Párkapcsolatot és gyereket nem szeretnék. Szeretnék egy kutyát társamnak, egy labradort.

Nagy álmom, hogy majd egyszer eljussak Amerikába, a People magazinnál dolgozhassak és találkozni szeretnék a kedvenc énekesnőmmel, Kelly Clarksonnal. Hiszen az ő zenéi motiváltak egész kicsi koromtól idáig, és még ki tudja, meddig. Ha jól sikerül megírnom most az élettörténetemet, és minden jól alakul, akkor neki is szeretném megmutatni, nyilván angol nyelvre fordítva.

Tudom, hogy mindezért tenni kell, nem is keveset, és nagyon sajnálom, hogy hibákat követtem el, de minden erőmmel azon leszek, hogy minél jobb ember legyek.

Nehezen írtam le a történetemet, mert nem voltak könnyű idők. Úgy gondolom a jó Isten azt akarta, hogy ezeket átéljem, mert ezek miatt vagyok az,

aki vagyok. Most még nem teljesedett ki a történetem, hiszen csak 16 éves vagyok. A folytatás már egy új fejezet lesz.